

Vestlusmaterjal

Sänavalt
elades

Säravalt elades

Kas oled mõnikord tundnud, et pärast tundidepikkust jutustamist sõbrannadega kohvilaua taga lähete igaüks oma teed, aga justkui millestki olulisest ei räägitudki? Käesolev materjal aitab Sul ja Su sõbrannadel kvaliteetselt üheskoos aega veeta ja muuta senised vestlused veel sisukamaks ning tõeliselt enda sisse vaadata.

„Säravalt elades“ sisaldab üheksat peatükki erinevatel teemadel, millega me kõik vähemal või suuremal määral oleme kokku puutunud. Teemad nagu üksildus, pettumus, kadedus või andustus on nende kaante vahele kirja pandud noorte naiste poolt, kes on kõik oma eludes erinevates etappides, aga neid kõiki ühendab usk Jeesusesse. Nad jagavad oma kogemusi ning Piiblile toetudes aitavad ka Sul antud teemasid sügavamalt läbi mõelda. Antud materjal sobib kasutamiseks üksi, kahekesi või hoopis suure grupiga – nagu ise heaks arvad!

Väärtus

Helin Siibak

Igal inimesel on elus mõni hetk, mil ta on tundnud end väärtusetuna. Neid hetki võime kogeda tihti end teistega võrreldes, ennast halvemaks pidades või mõeldes, et ma ei ole piisav. Minagi olen seda kogenud ja tean, et mida suuremaks see auk enda peas kaevata, seda raskem on sealt uuesti välja ronida.

Ma olen terve lapsepõlve pidanud ennast teistest vähemaks, seda eriti enda välimuse tõttu, sest koolis mind narriti ja see jättis pikaks ajaks jälje minu enesekindlusele. Kuna ma tegelesin tantsimisega, siis panin kogu oma kindluse sellele, sest seda ma tegin hästi ning keegi ei saanud seda ära võtta. Kui ma jõudsin keskkooli, siis tahtsin ma näidata kõigile, et tegelikult ma olen rohkem väärt kui nad arvavad. Muutsin oma välimust ja elustiili ning hakkasin käima pidudel ja suhtlema poistega, et leida tunnet, et ma olen väärtuslik. Kogu see periood muutis mu elu veel katkisemaks ning ma ei saanud aru, miks mind ära kasutatakse ja miks mind keegi päriselt ei armasta.

Keskkooli viimasel aastal sain oma ellu sõbrad, kes minust tõesti hoolisid ja kes mind väärtustasid ning kiirelt tekkis mul suhe ühe oma lähedase sõbraga. Ma olin seda nii kaua oodanud, et keegi tõesti armastaks mind ja tahaks minuga koos olla. Kuid aasta hiljem muutus see suhe minu jaoks hävitavaks. Sain tihti kommentaare, et olen rumal ja paks, mis muutsid mind enda suhtes ääretult kriitiliseks. Hakkasin kaugenema oma sõpradest. Samuti ei meeldinud mu poiss-sõbrale, et tegelen tantsimisega ja tema arvates ei osanud ma tantsida. Miski, mida olin alati pidanud enda jaoks oluliseks, rööviti minult ära ja see lõhestas mind, sest ei saanud enam aru, kes olen mina ja mis on minu elu mõte.

Õnneks lõppes see suhe pärast kaht aastat, kuid selleks hetkeks ei teadnud ma enam, mida oma eluga teha. Kuni hetkeni, mil ma kohtusin Jumalaga. Võin tõesti öelda, et enne kristlaseks saamist, ei teadnud ma, mida tähendab olla armastatud ja väärtuslik kellegi jaoks. Ajapikku näitas Jumal mulle, et ta tahab kustutada halvad mälestused ja luua hoopis midagi uut. Minu ümber tekkis kogudus ja inimesed, kes minust hoolisid ja mind julgustasid. Kogegin erilist armu, kui mõistsin, et Jumal armastab isegi mind, kuigi ma olen käitunud halvasti. Ta saatis oma Poja minu ja sinu eest ristisurma, et me võiksime elada igavesti Tema armastuses – nii väärtuslikud oleme me Temale (Rm 5: 6–8).

Naistena on meil kerge üksteist võrrelda välimuse kaudu, kuid Jumal igatseb meie siiraid ja puhtaid südameid, mis on avatud eelkõige Temale (1Pt 3:3–4). Kui leidsin enda kõrvale inimese, kes armastab mind tingimusteta minu südame pärast, siis mõistsin, millist armastust Jumal meie vastu tunneb ja kui oluline on kanda hoolt oma südame eest. Sinu väärtus ei seisne selles, milline sa välja näed või kui kaugele sa elus jõuad. Sa oled väärtuslik selle tõttu, kes on su valmistanud: lase Jumalal oma südant muuta, Tema näeb suurt pilti ja teab, mida sa väärt oled!

Väärtus Piiblis

Jeesus kõneleb Samaaria naisega (Jh 4: 5–30)

„Ta tuli Samaaria küla juurde, mida hüütakse Sühhariks, maatüki lähedale, mille Jaakob oli andnud oma pojale Joosepile; seal oli Jaakobi allikas. Teekäimiseist väsinuna istus Jeesus nüüd allika äärde. Oli keskpäeva aeg. Samaaria külast tuli naine vett ammutama. Jeesus ütles talle: „Anna mulle juua!” Aga tema jüngrid olid läinud külasse toitu ostma. Siis Samaaria naine ütles talle: „Kuidas! Sina, kes oled juut, küsid juua minult, Samaaria naiselt?” Juudid väldivad ju iga kokkupuudet samaarlastega. Jeesus vastas: „Kui sa ainult teaksid Jumala kinki ja kes see on, kes sulle ütleb: Anna mulle juua!, siis sa paluksid teda ning tema annaks sulle elavat vett.” Naine ütles talle: „Isand, ämbrit sul ei ole ja kaev on sügav. Kust sa siis saad selle „elava vee”? Ega siis sina ole suurem kui meie isa Jaakob, kes andis meile kaevu ning jõi sellest ise, samuti ta pojad ja ta kariloomad!?” Jeesus kostis: „Igaüks, kes joob seda vett, januneb jälle, aga

kes iganes joob vett, mida mina talle annan, ei janune enam iialgi, vaid vesi, mille mina talle annan, saab tema sees igavesse ellu voolavaks allikaks." Naine ütles talle: „Isand, anna mulle seda vett, et ma ei januneks enam ega peaks aina käima siit ammutamas!" Jeesus ütles talle: „Mine kutsu oma mees ning tule siia tagasi!" Naine vastas: „Mul ei ole meest." Jeesus ütles talle: „Sul on õigus, kui sa ütled: „Mul ei ole meest", sest kuigi sul on olnud viis meest, ei ole see, kellega sa praegu elad, sinu mees. Seda sa oled õigesti ütelnud." Naine ütles temale: „Isand, ma näen, et sa oled prohvet. Meie esiisad kummardasid Jumalat sellel mäel, ja teie ütlete, et Jeruusalemm olevat paik, kus peab kummardama." Jeesus ütles talle: „Naine, usu mind, et tuleb tund, mil te ei kummarda Isa sellel mäel ega Jeruusalemmas! Teie kummardate, mida te ei tea, meie kummardame, mida me teame, sest pääste tuleb juutidelt. Kuid tuleb tund ja see ongi juba käes, et tõelised kummardajad kummardavad Isa vaimus ja tões, sest Isa otsib neid, kes teda nõnda kummardavad. Jumal on Vaim ja kes teda kummardavad, peavad teda vaimus ja tões kummardama." Naine ütles temale: „Ma tean, et tuleb Messias, keda nimetatakse Kristuseks. Kui tema tuleb, siis ta kuulutab meile kõik." Jeesus ütles talle: „Mina, kes ma sinuga räägin, olengi see."

Ja sel hetkel tulid ta jüngrid tagasi ja panid imeks, et Jeesus kõneles naisega. Ometi ei öelnud keegi: „Mis sa temalt tahad?" või „Mida sa temaga räägid?" Siis jättis naine oma veekannu sinna ning läks tagasi külla ja ütles inimestele: „Tulge vaadake inimest, kes ütles mulle kõik, mis ma olen teinud! Kas mitte tema pole Messias?" Ja nad tulid külast välja Jeesuse juurde."

Aruteluks

- Kuidas selle loo põhjal saame mõista väärtust?
- Milliseid paralleele saad leida enda elu ja Samaaria naise elu vahel?
- Millal oled tundnud end väärtusetuna? Mis seda põhjustab?
- Lugeses 1Pt 3:3–4, mõtle, kas paned täna rõhku oma välimusele või oma südame muutmisele?
- Kust võiksid Sina täna leida „elavat vett“, millele rajada oma väärtust?

Väljakutse

- Pane kirja 5 omadust enda juures, mis teevad sind väärtuslikuks, ning jaga neid kaaslastega. Märka ka teiste juures omadusi, mis muudavad neid väärtuslikuks ja ole valmis julgustama!

„Tema julgustab meid igas meie ahistuses, et me suudaksime julgustada neid, kes on mis tahes ahistuses, julgustusega, millega Jumal meid endid julgustab.“ 2Kr 1:4

Andestus

Hele-Maria Taimla

Mäletan hästi, kui vihane ma olin Jumala peale, et ta perekonnad löi. Miks peaks inimesi suruma väikestesse gruppidesse, mis tihti lagunevad, ja mille laialimine kõigile kohutavalt haiget teeb? Mina kasvasin katkises peres ilma isata ja olin sellest trotsi täis - umbes nagu väike My „Muumioru lugudes“.

Minu protest ses osas hakkas tasapisi murduma, kui ma 16-aastaselt koguduses käima hakkasin. Esiteks lepitati minu pilti perest see, et leidsin kogudusest sõprade näol endale justkui uue perekonna. Teiseks tundsin aina enam, et Jumal tahab taastada ka minu bioloogilist perekonda. Minu sees hakkas aina selgemalt kripeldama vajadus oma isale andeks anda. Haavad olid sügavad ja probleeme palju, nii et see andestamine polnudki niisama lihtne. Sain tunda, et andestamine on tihti pikk protsess, mitte lihtsalt ühekordne otsus.

See protsess kestis minu jaoks viis aastat ning selle lõpusirgel oli minu jaoks üks väga kõnekas hetk. Pidin jumalateenistusel ülistust juhatama ja enne seda hakkas minu sees tugevalt kripeldama piiblisalm Jeesuse mäejutlusest: „Kui sa nüüd oma ohvriandi altarile tood ja sulle tuleb meelde, et su vennal on midagi sinu vastu, siis jäta oma and altari ette ja mine lepi esmalt ära oma vennaga ja alles siis tule ja too oma and!“ (Mt 5: 23–24) Ühtäkki tundus ülistus see „ohver“, enne mille toomist peaksin ära leppima oma isaga. Saatsin isale sõnumi ja tegin ettepaneku kohtuda, teadmata, mida ma talle tegelikult ütleks.

Kui kohtumise päev kätte jõudis, siis isegi pool tundi enne kohtumist, polnud mul aimugi, mida rääkida. Milleks see kõik üldse? Kas ma pole juba talle piisavalt andeks andnud? Aus tundus rääkida tunnetest ja mõtetest, mida

olin varem maha vaikinud. Maalida talle võimalikult selge pilt sellest, kuidas mul ikkagi ilma isata kasvada oli. Siis hakkaks vähemalt mul endal kergem ja lõpuks ausus on ju väga tähtis ka... Midagi sellist ma mõtlesin ja ootasin trolli. Mida ei tulnud. Pidin lõpuks jala minema.

Selle 20-minutilise jalutuskäigu jooksul tegi Jumal mu peas tõelise taaskäivituse. Justkui ükshaaval tõsteti mu peast välja isale suunatud etteheiteid. Lõpuks jäi vaid üks mõte: „Hele-Maria, Sinu asi on andestada ja armastada.“ See tuli kuskilt väljaspoolt minu enda mõtteid, aga oli nii selge ja läbilõikav veendumus.

Mu isa oli väga üllatunud mind nähes. Nähtavasti arvas ta, et mingi väga suur häda on käes, muidu poleks ma sellist kohtumist ju ette võtnud. Mõned kohmetud pilgud ja siis see tuligi. Kõik, mis mu sees oli aastate jooksul pulbitsenud, taandus sel hetkel vaid ühte lausesse. Ütlesin talle: „Anna andeks, et ma Su enda elust välja jätnud olen.“

Ma ei teagi, kumma hämming suurem oli – kas tema või minu oma – kui need sõnad kuuldavale tulid. Mul polnud tegelikult jõudu ega tahtmist tema ees vabandada. Mu süda oli jõudnud üle 20 aasta õigustusi koguda, aga sel hetkel alistusin.

Piibel ütleb, et Jumal on vaim ja seal, kus on Issanda vaim, on vabadus (2Kr 3: 17). Selles hetkes oli tõepoolest üleloomulik vabadus. Jumal sai minust välja juurida viimase kibeduse ja trotsi oma isa suhtes ning anda sinna asemele armastuse ja andestuse. Sellel päeval sain ma vabaks andestamatusest, mis oli mu ellu sikutanud teisigi destruktivseid mustreid.

Andestus Piiblis

Jeesus ja abielurikkuja naine (Jh 8: 1–11)

„Jeesus läks Õlimäele. Kuid koidu ajal tuli ta tagasi pühakotta ning kogu rahvas tuli tema juurde ning ta istus ja õpetas neid. Aga kirjatundjad ja variserid tõid abielurikkumiselt tabatud naise, panid ta keskele seisma ja ütlesid Jeesusele:

„Õpetaja, see naine tabati abielurikkumiselt. Mooses on Seaduses käskinud niisugused kividega surnuks visata. Mida nüüd sina ütled?” Aga seda nad ütlesid teda proovile pannes, et nad saaksid teda süüdistada.

Jeesus kummardus ja kirjutas sõrmega maa peale. Aga kui nad küsides peale käisid, ajas Jeesus enese sirgu ja ütles neile: „Kes teie seast ei ole pattu teinud, visaku teda esimesena kiviga!” Ja ta kummardus jälle ja kirjutas maa peale. Ja seda kuuldes lahkusid nad üksteise järel, vanematest alates, jäid üksnes tema ja keskel seisev naine.

Jeesus ajas enese sirgu ja ütles talle: „Naine, kus nad on? Kas keegi ei ole sind surma mõistnud?” Tema ütles: „Ei keegi, Issand!” Aga Jeesus ütles: „Ega minagi mõista sind surma. Mine, ja nüüdsest peale ära enam tee pattu!”

Aruteluks

- Tänapäeval on abielurikkumine väga laialt levinud. Vähe on inimesi, kes nt abieluueelset seksi hukka mõistaks ja seda leiab peaaegu igast Hollywoodi filmist. Mõned leiavad abielurikkumisele õigustust ka sellest loost, sest Jeesus andis ju naisele andeks ning tõi esile, et kõik inimesed on patused. Mille poolest erineb Jeesuse vastus siiski seisukohast, et kõik on lubatud?
- Moosese Seadus nägi ette, et abielurikkujad tuleb kividega surnuks visata. Jeesus kinnitas, et ei tulnud Seadust tühistama, vaid seda täitma (Mt 5:17) ja ometi käitus ta siin loos vastupidiselt. Kuidas seda põhjendada?
- Andeks andmist raskendab tihti kartus (uuesti) haiget saada. Ja kohati on see põhjendatud ka, sest on olukordi, kus liiga kergekäeline andestus lihtsalt lükkab inimesed tagasi hävitavasse tsüklisse (nt paarisuhtes, kus üks pool on alkohoolik või vägivaldne). Milline on tervislik andeks andmine?
- Kuidas mõjub inimesele andestamatus? (Mõttele oma kogemusele või otsi Hele-Maria loost vihjeid.)
- Kuidas aidata inimest, kes ei suuda iseendale andeks anda?

Väljakutse

- Kellele ja kuidas peaksid Sina andeks andma?

„Olge üksteise vastu lahked, halastajad, andestage üksteisele, nii nagu ka Jumal on teile andestanud Kristuses.“ **Ef 4: 32**

Üksildus

Siini Kruglar

Kasvasin üles kuuelapselise pere neljanda lapsena. Kuid juba väiksest peale tundsin end sageli siiski üksildase ja väljajätuna. Hoolimata sellest, et olin alati ümbritsetud õdedest- vendadest ja ka sõpru mul justkui oli. Kogegin alati mingil tasandil, et ma ei meeldinud kellelegi. Uskusin, et kõik sõbrannad on nagunii rohkem nagu õe omad ja mind võeti mängu pigem kohusetundest.

Lapsena käisin pühapäevakoolis ja kuulsin seal lugusid Jeesusest. Oma peas teadsin, et Jeesus on alati meiega, aga see veendumus ei jõudnud kunagi mu südamesse. 13-aastaselt kogegin sügavalt, et olen käinud oma teed, palusin Jumalalt andestust ja otsustasin võtta vastu Jumala armu ja andestuse Jeesuses. Igatsesin küll järgida Jeesust kogu südamega aga praktiliselt siiski ei osanud seda.

Aastate möödudes ja teismeea süvenedes võitlesin ikka üksildustundega. Koolikiusamine, segased suhted ja teisitimõtlemine oma usu tõttu tegid oma töö. Põhikooli viimases klassis sain tuttavaks misjonäridega, kes olid Eestisse tulnud. Pühapäevakoolist oli Jumal mulle juba „tuttav,“ seega oli väga huvitav nendega vestelda. Mind kaasati ka teenimistöösse: aitasin tõlkida, viisin läbi pühapäevakooli tunde ning hakkasin vaikselt mõistma enda väärtust Jumala silmis. Võitlus üksildusega minu sees aga jätkus. Oma peas ma teadsin, et olen Jumala laps ja Tema armastatud (Kl 3:12; Jh 3:16), et ma ei ole üks (Jh 14: 18–20). Südames aga ei olnud alati nii kindel. Väliselt aga tegin alati näo, et „kõik on ok.“ Ei kurtnud oma muresid kellelegi. Olin kinni üksilduse nõiaringis-kuna ma oma muresid ei jaganud, ei saanud keegi mind ka aidata, mis aina süvendas mu tunnet, et keegi ei hooli minust. Olin seesmiselt aina üksikum ja õnnetum.

Suur muutus juhtus aga ühe tavalise päeva pärastlõunal, kui Jumal kõnetas mind väga otseselt. Olin koolist koju kõndimas ja kuulasin ühte oma lemmikplaati, mida olin varem mänginud korduvalt. See oli Third Day CD-plaat, mille olin saanud koos pleieriga kingituseks. Need olid minu jaoks väga hinnalised kingitused: ise ei oleks ma seda endale kunagi osta saanud. Muusika lohutas mind, see oli minu jaoks kui vaimulik teraapia. Kui mul oli raske Jumalat uskuda ja usaldada, siis laulud juskui kõnelesid tõde minu ellu.

Too päev oli olnud raske ja väsitav, olin sõbrannaga vaielnud ning süda oli taas täis kurbust ja üksildust. Ning kui plaat korraga tollel päeval lõppes, tundsin, et ka Jumal on mu jätnud. Sisemine võitlus valjenes, muusika vaikimine, väsimus ja emotsioonide tulv tõid esile kurvameelsuse puhangu. Tundsin, et tahan küll Jumalat usaldada, kuid ei suutnud ise seda teha. Third Day laulude sõnad olid aidanud meenutada Jumala armastust, kuid nüüd oli muusika otsas ning selle asemel, et plaat uuesti käima panna, lonkisin käed rüpes ja pisarad silmis edasi. Olin ahastuses ning hüüdsin südames Jumala poole: „Jumal, kui Sa mind armastad, pane muusika tagasi käima!“ Oli külm ja hämar, kõle pärastlõunane aeg, olin pikast päevast väsinud ja emotsionaalselt kurnatud ning lihtsalt ei viitsinud kindaid käest võtta, CD-mängijat raskest seljakotist välja otsida ning muusikat uuesti käima panna. Olin pahuras tujus ning too hetk otsustasin lihtsalt edasi norutada... Kui korraga... ei kuskilt... hakkas muusika taas mängima... See ei olnud laul, mida ma kunagi varem oleks kuulnud, hoopis midagi uut. Ikka Third Day... aga täiesti uus laul! Selle sõnad olid järgmised:

Take my heart and help me feel.
Take my faith and make it real.
Take my eyes and help me see,
all the love surrounding me.

Don't let me go,
hold me close to where you are.
Don't let me go,
take my heart, take all of me.

Take my loss and take my gain.
Take my trials and take my pain.
Take my life and let it be
all that you would have for me.

Kuulasin laulusõnu erilise hoolega. Teadsin, et see laul on mulle Jumalalt. Korraga mõistsin, kuidas Jumal on alati olnud nii selgelt minuga, mind kasvatanud, juhtinud ja toetanud. Alati ümbritsenud mind inimestega, kes elavad välja Tema armastust. See oli tema Püha Vaimu töö, mis oli tegelikult juba lapsest peale minu elu ümbritsenud. Minu enda suhtumine ja valikud olid üksilduse põhjuseks. Usun, et see oli Jumala Püha Vaim, kes tollel hetkel tegutses ja aitas mul mõista, et pean lõpetama teiste inimeste ja Jumala süüdistamise enda tunnetes ja võtma vastutuse oma emotsioonide eest. Sellest laulust sai edaspidi minu palve, see kummitas mul peas alati, kui jälle kahtlused ja kõhklused tulid. Ning just selleks oli Jumal mulle selle palve andnud. See laul kandis mind läbi mu teismeea võitluste ning aitas alati meeles pidada usaldada oma süda ja tunded Jumala kätte ning hoida Tema ligi.

Üksildus Piiblis

Jeesus julgustab jüngreid (Jh 14: 1–7 ja 15–21)

„Teie süda ärgu ehmugu! Uskuge Jumalasse ja uskuge minusse! Minu Isa majas on palju eluasemeid. Kui see nõnda ei oleks, kas ma siis oleksin teile öelnud, et ma lähen teile aset valmistama?”

Ja kui ma olen läinud ja teile aseme valmistanud, tulen ma jälle tagasi ja võtan teid kaasa enese juurde, et teiegi oleksite seal, kus olen mina. Ja kuhu ma lähen, sinna te teate teed.” Toomas ütles talle: „Issand, me ei tea, kuhu sa lähed, kuidas me siis võime teada teed?” Jeesus ütles talle: „Mina olen tee ja tõde ja elu. Ükski ei saa minna Isa juurde muidu kui minu kaudu. Kui te oleksite tundnud mind, siis te tunneksite ka mu Isa. Nüüd te tunnete teda ja olete teda näinud.” [...]

Kui te armastate mind, siis pidage mu kärke! Ja ma palun Isa ja ta annab teile

teise Lohutaja, et tema oleks teiega igavesti: Tõe Vaimu, keda maailm ei saa võtta vastu, sest ta ei näe teda ega tunne teda ära. Teie tunnete tema ära, sest ta jääb teie juurde ja on teie sees. Ma ei jäta teid orbudeks, ma tulen teie juurde. Veel pisut aega, ja maailm ei näe mind enam, aga teie näete mind, sest mina elan ja ka teie peate elama. Sel päeval te tunnete ära, et mina olen oma Isas ja teie minus ja mina teis. Kellel on minu käsud ja kes neid peab, see ongi see, kes armastab mind. Aga kes armastab mind, seda armastab mu Isa, ja mina armastan teda ning näitan talle ennast.”

Aruteluks

- Ka jüngrid kõhklesid vahel Jeesuse olemuses (Jh 14: 5–10). Millised on olnud sinu kõhklused Jeesuse/Jumala suhtes?
- Jüngrid väljendasid oma kõhklosti Jeesusele päris avatult, kuigi ma kujutan ette, et see võis natuke piinlik ka olla. Kuidas leida enda ellu inimesi, kelle poole saad oma muredega pöörduda, keda usaldad piisavalt, et ennast avada ja rääkida ka keerulistest või piinlikest teemadest?
- Milleks on selline avatus ja ausus olulised? Milleks mitte?
- Kuidas saaksid sina oled kellegi jaoks see, kelle poole pöörduda ka raskete ja väga isiklike teemadega?
- Mis oli Jumala plaan meie kõhklaste ja üksilduse leevendamiseks? Millised töötused jätab Jeesus siin kirjakoahas oma jüngritele ja seega ka meile?
- Milliseid nimesid annab Jeesus siin kirjakoahas Jumala Vaimule? Miks just neid?
- Millisel moel oled sina kogunud Püha Vaimu ehk Lohutaja tegutsemist enda elus?

Teenimine

Käthlin Anna

Jeesus peseb jüngrite jalgu (Jh 13: 1–17)

„Aga enne paasapähi, kui Jeesus teadis, et tema tund on tulnud minna sellest maailmast ära Isa juurde, siis tema, kes oli armastanud omi selles maailmas, armastas neid lõpuni.

Ja õhtusöömaajal olles, kui kurat oli juba pannud Juudas Iskarioti, Siimona poja südamesse, et ta tema reedaks, ja kui Jeesus teadis, et Isa on andnud tema kätte kõik ning et ta on pärit Jumala juurest ja läheb tagasi Jumala juurde, tõusis ta õhtusöömaajalt üles, pani oma kuue ära, võttis rätiku ning sidus selle endale vööle.

Seejärel kallas ta vett vaagnasse ning hakkas pesema jüngrite jalgu ja kuivatama rätikuga, mis oli tal vööl. Siis tuli ta Siimon Peetruse juurde. Too ütles temale: „Issand, kas sina tahad pesta minu jalgu?” Jeesus vastas: „Mida mina teen, seda sina praegu ei tea, aga küll sa pärast saad aru.” Peetrus ütles talle: „Mitte mingil juhul ei pese sina mu jalgu!” Jeesus vastas talle: „Kui mina sind ei pese, siis ei ole sul osa minuga.” Siimon Peetrus ütles talle: „Issand, ära siis pese üksnes mu jalgu, vaid ka käsi ja pead.” Jeesus ütles talle: „Puhtaks pestul ei ole vaja pesta muud kui jalgu, sest ta on üleni puhas. Ka teie olete puhtad, kuid mitte kõik.” Ta ju teadis, kes tema reedab, seepärast ta ütleski: „Teie ei ole kõik puhtad.” Kui ta nüüd nende jalad oli pesnud ja oma kuue võtnud ning jälle lauda asunud, ütles ta neile: „Kas te saate aru, mida ma olen teile teinud? Te hüüate mind „Õpetaja” ja „Issand”, ja seda te ütlete õigesti, sest see ma olen. Kui nüüd mina, Issand ja Õpetaja, olen teie jalgu pesnud, siis tuleb teilgi pesta üksteise jalgu, sest ma olen teile andnud eeskujuga, et teiegi teeksite nõnda, nagu mina olen teile teinud. Tõesti, tõesti, ma ütlen teile, ei ole teener suurem kui ta isand ega saadik suurem kui see, kes tema

on saatnud. Kui te seda teate, siis olete õndsad, kui nõnda ka teete.”

Piibel on täis lugematul hulgal erinevaid lugusid Jumala, Jeesuse ja Püha Vaimu kohta selleks, et me läbi õpiksime Tema iseloomu tundma. Minu jaoks on üks ilusamaid ja tähendusrikkamaid lugusid Johannese evangeeliumi 13. peatükis, kus enne Jeesuse äraandmist Ta peseb oma jüngrite jalgu. Kujuta ette, kui mõni tähtis president, tiptasemel sportlane või laineid lööv kuulsus põlvitaks Su ette sooviga pesta Su higistavaid tolmuseid jalgu. Kuidas võib siis olla, et universumi Looja, kes on sõnukirjeldamatult eriline ja aulisem kui ükski inimene kummardab maha alamate ette ja hakkab pesema nende rämpaseid jalgu? Loomulikult hämmastusid ka Tema jüngrid Jeesuse ootamatust teost ja üritasid Teda peatada, sest see ei tundnud neile sünnis.

Just nagu teised piibllilood, peegeldab seegi seik Johannese evangeeliumis Jeesuse iseloomu ühte aspekti: teenivat südant. Tal oleks olnud igasugune õigus tulla maa peale kuningana, istuda uhkel troonil ja lasta end teenidakkumardada, kuid Ta alandus lihtrahva rolli ega nõudnud endale au. Jeesusel polnud alaväärsuskompleks – Ta teadis väga hästi, kes Ta on, aga ometigi oli Tema südamehoiak alandlik, seades teisi inimesi endast ettepoole ning armastades neid tegudega.

Kui minust sai kristlane ja koguduseliige, tundsin oma südames vastupandamatut kipitust hakata koguduses kaasa teenima. Olin nii tänulik kirikus olevatele inimestele, sest tänu neile õppisin tundma Jumalat. Soovisin igal võimalusel neile „tasuda“ kuidagigi selle suure kingi eest. Minu identiteedi lahutamatuks osaks sai teenimine: aitasin kaasa ruume koristades, kaunistades, palvetasin inimeste eest ja olin olemas igal mõeldaval moel. Nüüd, peaaegu seitse aastat hiljem olen ikka veel samasugune. Kuigi Jumal viis mu teise kogudusse, näen ma endiselt igapäevast vajadust teenida ja aidata inimesi nii koguduses kui ka väljaspool.

Jumal on mulle õpetanud, kui oluline on „surra endale“ iga päev - st panna oma vajadused ja soovid tagaplaanile ning kanda hoolt teiste eest. Kui Jeesus oli veel maa peal ringi kõndimas, ei pööranud Ta kunagi selga inimestele, kes Teda vajasid ja appi hüüdsid. Ta märkas inimeste kitsikust, see ei jätnud Teda

külmaks ja Ta tegutses vastavalt. Keegi ei saa end kutsuda Jeesuse järgijaks, kui ta ei võta Jeesuse südamehoiakust eeskjuju. Seega on kristlastena äärmiselt oluline haarata kinni olukordadest, kus saame käed külge panna ja kaasa aidata selle asemel, et silm kinni pigistada ja kiiresti eemalduda. Õige reageerimine sellistele olukordadele muudab meid Jeesusele sarnasemaks ning toob rõõmu nii meile endile kui abivajajatele.

Kui Sa loed Johannese evangeeliumi 13. peatükist selle kohta, kuidas Jeesus on järgijate jalgu pesi, on oluline märgata, et kuigi jüngritele oli Jeesuse tegu vastuvõetamatu, lasid nad Jeesusel end teenida. Olen tähele pannud, et nii minul kui ka paljudel teistel, kel on lihtne teisi aidata, on tihtipeale raske lasta iseennast teenida. Jüngrid olid valmis teenima Jeesust ükskõik millisel viisil, aga kui Jeesus neid väga alandlikul viisil teenida soovis, hakkas see neile esmalt vastu. „Mitte mingil juhul ei pese Sina mu jalgu!“ protesteeris hämmingus Peetrus (Jh 13:8). Jeesus selgitas, et tõeliseks osaduseks tuleb nii teisi teenida kui ka ennast teenida lasta. Ma leian, et sama oluline kui on teiste teenimine ja aitamine, on ka lasta teistel end teenida ja aidata. See ei lase meil muutuda uhkeks ega lase tekkida tunnet, et teised vajavad meid rohkem kui meie neid.

Ei tasu arvata, et kristlasena pead Sa pidevalt ja väsimatult rakkes olema. Luuka evangeeliumi 10. peatükk (salmid 38–42) lõpeb looga kahest õdest - Martast ja Maarjast. Üks õdedest, Marta, oli ametis mitmesuguste toimetustega, samal ajal, kui Maarja veetis aega Jeesusega. Marta märkas seda ja kaebas Jeesusele: „Issand, kas sa ei hooli sellest, et mu õde jättis mu üksinda toimetama? Ütle talle nüüd, et ta tuleks mulle appi!“ (Lk 10:40). Tunnen ennast tihtipeale Martas ära. Kuid Jeesus ei kortsutanud Maarja näilise tegevusetuse peale kulmu ega saatnud teda oma õele appi. Selle asemel julgustas Jeesus Maarjat ning tuletas Martale meele, et ei tasu end liiga paljude toimetustega koormata.

Meie maapealse elu eesmärgiks on muutuda võimalikult sarnaseks Jeesusega, kes andis meile oma teeniva südamega ideaalse eeskjuju, kuidas praktiliselt armastada inimesi enda ümber. Kui soovid oma eluga Teda peegeldada, on oluline õppida teisi aitama ja teenima, aga ka võtma vastu teiste abi ja toetust. Üks ei ole olulisem teisest - just nagu Jeesus lasi end teenida (Jh 12:1–8), teenis Ta ka teisi.

Aruteluks

- Kas või kuidas oled hiljuti teeninud inimesi enda ümber?
- Missuguseid isikuomadusi aitab teiste teenimine ja aitamine Sinus arendada?
- Miks võis Jeesus pidada oluliseks töödest-toimetustest puhkamist Luuka 10. peatükis Marta ja Maarja loos?
- Kumb roll on Sinu jaoks kergem - kas teenida teisi või saada teenitud teiste poolt? Miks?
- Vastavalt sellele, mis roll Sinu jaoks raskem on, kirjuta üles kolm praktilist viisi, kuidas saaksid tulevikus inimesi enda ümber teenida või kuidas saaksid inimesed tulevikus Sind paremini teenida ja jaga neid oma kaaslastega.

Väljakutse

- Kuidas saaksid praktiliseks abiks olla inimestele enda ümber?

„Aga suurim teie seast olgu teenija!” Mt 23:11

Venanika Lepik

Tulin just ühelt tudengite osadusõhtult, rõõmustasin osaduse ja jagatud aja eest, mida olin kogunud. Ootasin õega bussijaamas bussi, et koju sõita, kui üks tuttav vanem meesterahvas, natuke purjakil, tuli meiega jutustama. Jutu sees mainis ta mulle, et vot sina oled üks ilus tüdruk. Mina selle peale vastasin, et aitäh, aga tegelikult on väline ilu üks asi, aga sisemine ilu on vaata et olulisemgi. See aga ei mahtunud kuidagi tema pähe, vaid ta jäi kindlalt oma arvamuse juurde ja üritas mulle selgeks teha, et alles siis, kui välimus on ilus, võetakse jutule, sisemist ilu ei vaata kedagi. Mina jällegi ei nõustunud, aga kuna buss sõitis ette, siis jätsime jutu sinnapaika. Teel kodu poole tundsin, kuidas ma ärritusin selle inimese mõtte peale, et sisemist ilu ei peeta mikski enam. Muidugi ma adusin, et see oli ühe inimese vaatevinkel, aga siiski see ei andnud mulle rahu. On ju ometi nii, et seestpidine ilu väljendub välispidises. Võin olla välimiselt perfektne, kuid see ei suuda katta või terveks teha seestpidiselt murtut. Jumal vaatab meie südant, mitte välispidist.

Sel hetkel meenus mulle üks sõnum, mille sain oma tuttavalt moeteadlikult sõbrannalt, kunagi, kui oli algamas Eesti modellisaade: „Sa oled täiega modellivälimusega, kas sa ei tahaks saatesse kandideerimist proovida.” Mäletan üllatust, mis mind valdas. Mina ja modellisaatesse, ei aitäh! Olin küll väga meelitatud, kuid tundsin, et see pole minu koht esile tõusta. Jällegi tekkis mu sees küsimus, miks inimesed pürgivad esile oma välise iluga, mitte seestpidise iluga. Mis siis, kui oleks supermodell saade seestpidise iluga inimestele. Huvitav oleks teada neid parameetreid, millega sisemist ilu mõõdetakse: ausus, rõõm, tarkus, haritus, tasakaalukus, kuulamisoskus, otsustusvõime või hoopis jumalakartlikkus? Nagu õpetussõnade kirjutaja ütleb: „Võlvus on petlik ja ilu on tühine, aga naine, kes Issandat kardab, on kiiduväärt.”(Õp 31:30)

Mõni aeg hiljem oli mul väga rõõmustav kogemus Saksamaal, kus tudengid üle Euroopa kogunesid ja said osaleda töögruppides, mis olid kontsentreeritud erinevate andidepõhisele evangelismile. Vedasin töögruppi ilu, mood ja Jumal ning kogesime, kuidas kokkutulnud ilusad noored naised tervenevad seestpidiselt (minevikus öeldud sõnad välimuse kohta, rahulolematust kelleks Jumal meid loonud on, ebakindlus) läbi palve ja jagamisega. Igalühel oli midagi oma välimuse juures, millega ei olnud rahul. On tuttav tunne? Me otsustasime aga need Jumala ette tuua ja muuta oma suhtumist. Peale palvet oli näha rõõmu ja rahu nende silmist ja see teeb naise ilusaks. See paneb näo naeratama ja naljalt see sära märkamata ei jää. Võime rõõmustada sama moodi kui psalmist: „Ma tänan sind, et olen nii kardetavalt imeliselt loodud. Imelised on sinu teod, seda tunneb mu hing hästi.“ (Ps 139:14)

Ilu Piiblis

Tubli naise kiitus (Õp 31:20–31)

„Ta avab oma pihu viletsale ja sirutab vaestele mõlemad käed. Ei ta karda lund oma pere pärast, sest kogu ta perel on kahekordsed riided. Ta valmistab enesele vaipu, ta riietus on linane ja purpurpunane. Ta mees on tuntud värvavais, kui ta istub maa vanemate hulgas. Ta valmistab ja müüb särke ning annab kaupmeestele võõrsid. Ta riided on tugevad ja ilusad ja ta vaatab rõõmsalt tulevikku. Ta avab oma suu targasti ja tema keelel on sõbralik õpetus. Ta valvab tegevust kajas ega söö laiskuse leiba. Ta pojad tõusevad ja nimetavad teda õnnelikuks, ja ta mees ülistab teda: „Palju on tütarlapsi, kes töös on tublid, aga sina ületad nad kõik!“ Võlvus on petlik ja ilu on tühine, aga naine, kes Issandat kardab, on kiiduväärt. Andke temale ta käte vilja ja tema teod ülistagu teda värvavais!“

Taavet võitakse kuningaks (1 Sm 16:1, 7–12)

„Ja Issand ütles Saamuelile: „Kui kaua sa leinad Sauli? Mina olen ju tema kui Iisraeli kuninga kõrvaldanud. Täida oma sarv õliga ja mine: mina läkitan sind petlemlase lisai juurde, sest ma olen tema poegadest vaadanud enesele kuninga.“ ... Ja kui nad tulid, siis ta nägi Eliabi ja mõtles: „Küllap on nüüd

Issanda ees tema võitu." Aga Issand ütles Saamuelile: „Ära vaata ta välimusele ja pikale kasvule, sest ma olen jätnud tema kõrvale! Sest see pole nii, nagu inimene näeb: inimene näeb, mis on silma ees, aga Issand näeb, mis on südames." Siis lisai kutsus Abinadabi ja laskis ta Saamueli eest mööda minna; aga Saamuel ütles: „Issand ei ole ka teda valinud." Siis lisai laskis Samma mööda minna, aga Saamuel ütles: „Issand ei ole ka teda valinud." Nõnda laskis lisai oma seitse poega Saamueli eest mööda minna, aga Saamuel ütles lisaile: „Issand ei ole neid valinud." Ja Saamuel küsis lisailt: „Kas poisid on kõik siin?" Ja lisai vastas: „Noorim on veel järel, aga vaata, ta hoiab lambaid." Siis ütles Saamuel lisaile: „Läkita keegi talle järele ja too ta siia, sest me ei istu lauda enne, kui ta siia tuleb!" Ja lisai läkitas mehed ning laskis ta tuua; ta oli punapalgeline, ilusate silmadega ja kauni välimusega. Ja Issand ütles: „Tõuse ja võia teda, sest tema on see!"

Aruteluks

- Miks ikkagi on paljudel naistel rõhk just välispidisel mitte seestpidisel ilul?
- Kas ja kuidas on sisemine ja välimine ilu omavahel seotud?
- Kuidas mõjutab sinu minapilti teadmine, et oled kardetavalt imeliselt loodud (Psalm 139)
- Kuidas Sa saad austada Jumalat oma välimusega?
- Mis teeb inimese seestpidiselt ilusaks? Mis Piibel selle kohta ütleb?
- Arutlege õpetussõnade 31. peatüki üle. Kuidas näed ennast selle valguses? Kas suudad suhestuda selle kirjakohtaga, kuidas?
- Arutlege 1. Saamueli raamatu 16. peatüki üle. Mida võis Saamuel tunda/mõelda, kui ta valis Jumalale meelepärast kuningat? Tihti me otsustame välispidise järgi, milline inimene on. Kas ja kuidas peaksid Sina oma suhtumist iseenda või kellegi teise suhtes muutma?

Väljakutse

„Võlvus on petlik ja ilu on tühine, aga naine, kes Issandat kardab, on kiiduväärt.“ **Õpetussõnad 31:30**

- Kus on minu fookus: välispidisel või seestpidisel ilul?

Kannatlikkus

Lisete Liige

Vaadates tagasi oma elule, siis näen, kuidas Jumal on õnnistanud mind kõikides elu valdkondades. Mu ümber on tõeliselt armastav perekond ja väärtuslikud sõbrad. Ma armastan oma kogudust ja olen põnevil sellest, mida Jumal on selle kaudu teinud minus ja inimestes mu ümber. Lisaks on Jumal andnud mulle hea hariduse, töö ja kodu.

26-aastaselt jõudsin eluetappi, kus arvasin, et kõik minu õnnistused on Jumala poolt juba nii-öelda kätte antud ja mul pole mõtet enam midagi enam igatseda. Samas tundsin, et järgmine loogiline ja loomulik samm oleks pere rajamine. Küsisin Jumalalt, miks ma ikka veel üksi olen? Miks mu sõbrad said abiellununa koos elu alustada? Mina pidin üksinda kolima uude koju ja tegema üksi kõik valikud. Miks mu sõbrad saavad koos oma abikaasaga koguduses juhtida mõnda gruppi või tööharu? Mina aga teenin üksinda Jumalat. Miks mina pean hoidma oma sõprade lapsi? Ma tahan oma lapsi kasvatada. Kas ma olen määratud jääma vallaliseks? Aga mis siis, kui ma ei tunne sellist kutsumust? Ma täitusin miks-küsimustega ja muutusin kannatamatuks, sest Jumal ei andnud mulle vastuseid, mida ootasin.

Minu sees valitses tühjus ja kurbus. Ootasin Jumalalt julgustust ja selgust oma elu jaoks. Hoidsin neid mõtteid enda sees, kuni tundsin, et pean end avama oma lähematele sõpradele. Samuti küsisin nõu paarilt abielunaiselt koguduses. Vastus, mille sain, oli ikka ja jälle see sama, „Ole kannatlik! Otsi Jumalat, sest Temal on parim plaan sinu jaoks!” Aitäh, selle imelise soovitusel eest! Mitte, et ma selle kõige eest juba ei palvetaks ja Jumalat ei otsiks! Olin täis trotsi ja kurbust. Ma üritasin end Jumala ees välja vabandada, öeldes, „Ma ju teenin Sind. Ma jüngerdan inimesi, palvetan ja panustan nendesse oma aega ning lisaks teenin koguduses mitmes valdkonnas kaasa.” Kas sellest kõigest on ikka vähe?

Pärast ligi aastast tühjust ja kurbust mõistsin, et ma ei saa enam sellise suhtumisega edasi elada. Ainus, kes mind aidata saab, on Jumal. Läbi pisarate otsutsasin, et igal raskel hetkel palun Jumalalt kannatlikkust ning toon Talle tänu. See oli raske, sest esialgu ma ei leidnudki sõnu, kuidas Jumala poole veelgi alandlikumalt palvetada. Ma lihtsalt ootasin Teda ja tänasin selle elu eest, mis Ta mulle kinkinud on. Seejärel küsisin igapäevaselt Jumalalt, mida ma pean endas muutma, et Temas kasvada.

Püüdsin rohkem lugeda Piiblit ning otsisin sealt vastuseid oma küsimustele. Hb 10:36 „Teile läheb vaja kannatlikkust, et te Jumala tahtmist täites saaksite kätte töötuse.” See kõnetas mind ja sai mu elu motoks. Aegamööda mõistsin, kui palju on valdkondi, milles mu süda peab Jumalale murduma. Läbi murranguliste palvete, prohvetearingute, sõprade julgustuse, uute andide avaldumise jm näitas Jumal mulle oma ustavust ja õpetas olema kannatlik oma igatsuses. Ühel hetkel mõistsin, et ma ei ole üksi, vaid Jumal on täitnud mind rõõmu ja armastusega, mida ei suuda mitte keegi pakkuda. Ma sain vabaks oma valehäbist olla vallaline ja tänu sellele sai Jumal minu kaudu hakata tegema palju suuremat, kui oskasin ette kujutada.

Ma mõistsin, et vaid läbi oma tühjuse ja üksinduse sai Jumal õpetada mulle püsivust ja kannatlikkust. See on olnud mitmeaastane protsess, mille käigus Jumal murrab mu südant, meelsust ja suhtumist. Mul ei ole tänaseks sõrmust sõrmes ja ma tunnen, et see polegi kõige tähtsam. Hoopis olulisem on see, mida ma olen õppimas Jumala kohta ning kuidas saaksin Talle veelgi lähemale kasvada. Minu kannatlikkus ja igatsus on pandud proovile, kuid see on sundinud mind üha sügavamalt otsima Jumalat. Selle tulemusena on ta näidanud mulle külgi, milles olen pidanud muutuma.

Kannatlikkus Piiblis

Jeesus tervendab langetõbise poisi (Mt 17:14–20)

„Ja kui nad rahvahulga juurde tulid, astus Jeesuse juurde üks inimene, heitis ta ette põlvili ja ütles: „Issand, halasta mu poja peale, sest ta on langetõbine ja kannatab hirmsasti, sageli kukub ta tulle ja sageli vette! Ma tõin ta sinu

jüngrite juurde, kuid nemad ei suutnud teda terveks teha.”

Aga Jeesus vastas: „Oh uskmatu ja jonnakas sugupõlv! Kui kaua pean ma teie juures olema? Kui kaua tuleb mul teiega kannatlik olla? Tooge ta siia minu juurde!” Ja Jeesus sõitles kurja vaimu ja kuri vaim läks poisist välja ning sellest hetkest sai poiss terveks.

Kui nad siis olid omaette, astusid jüngrid Jeesuse juurde ja ütlesid: „Mispärast meie ei suutnud teda välja ajada?” Aga tema ütles neile: „Teie nõdra usu pärast. Sest tõesti, ma ütlen teile, kui teil oleks usku sinepiivakese võrra ja te ütleksite sellele mäele: „Siirdu siit sinna!”, siis ta siirduks, ja miski ei oleks teile võimatu.”

Aruteluks

- Kuidas kirjeldada haige poja ema kannatlikkust? Mis pani naist tegutsema?
- Millele rajanes naise usk? Kas jüngritele või Jeesusele?
- Miks Jeesus sai jüngrite peale pahaseks?
- Milliseid sarnasusi/paralleele saad tuua jüngrite käitumise ja Lisete loo vahel?
- Kuidas aidata inimest, kellel on raskusi kannatlikkusega?
- Kuidas kasvatada kannatlikkust?

Väljakutse

*„Aga mis on heas mullas, on need, kes sõna kuules seda kaunis ja heas südames säilitavad ja kannatlikkuses vilja kannavad.” **Lk 8:15***

- Millises valdkonnas oma elus saaksid Sina täna kannatlikkust õppida?

Kadedus

Genly Tammiste

Vahel on selline pikem periood, kus mõtled, et oled üsna hea inimene, kõik läheb hästi ja siis.... avastad, et sinus on midagi sellist, mis ennastki jahmatab. Karm avastus. Nii juhtus minul kadedusega.

Teate, naljakas siinkohal on see, et suuremat kadedust asusin enda sees teadvustama siis, kui olin asunud esimesele tõsiseltvõetavale töökohale, õppisin ülikoolis ja olin suhtes. Seda kõike oli küll palju, aga miski minus hakkas kripeldama, ma ei tundnud end õnnelikuna. Teistel tundus olevat palju paremini, palju rohkem.

Nüüd on sellest juba mitu aastat möödas. Jumal on mind nii heade sõprade kui toreda perega varustanud ja ka majanduslikult väga õnnistanud. Mul on oma kodu, auto, hea ja tasuv töökoht, mille saamine oli täielik ime. Õpingutes olen saanud muudkui edasi oma unistuste poole liikuda. ... ja ometi avastasin natuke aega tagasi selle kõige keskel, et ma olen kadedam kui eales varem! Segadus ja rasked otsused suhete valdkonnas said minu proovikiviks, kus kadedus sai mind kätte ja tungis teistesse eluvaldkondadesse edasi.

Kadedus ei küsi, mis sul olemas on. Kadedus on lihtsalt üks tugev emotsioon, mis võib sind millestki sõltumata täiesti kibedaks muuta, kui sa sellele voli annad. Ma saan aru, et mul on palju põhjust olla tänulik ja rõõmus – ka sõprade-tuttavatega kaasa rõõmustada – aga ikka peitsin Facebookis ära nende sõprade pildid, kellel hästi läheb. Ikka kustutasin ära Instagrami, sest ma ei suutnud taluda teiste õnnestumisi. Iga kord, kui kellelgi läks hästi, proovisin naeratava näoga öelda, et mul on hea meel, kuid seesmiselt tundsin, et see purustas mind.

Ma palvetasin paljude eest, soovisin ju lahendusi nende muredele, aga kui neil läkski hästi, oli minul jälle raske leppida, et nüüd nad on õnnelikud ja mina ikka veel kurb. Alguses ei talunud ma teiste õnnestumist suhetes. Aga kadedus ei piirdunud sellega: peagi ei suutnud ma taluda teiste õnnestumisi mistahes eluvaldkonnas. Tahtsin olla ainult nende keskel, kellel halvasti läheb, sest nende vastu jagus mul empaatiat ja armastust ülearugi.

Ma veel võitlen seda võitlust koos Jumalaga, aga tänu paarile õpetlikule tähelepanekule läheb mul juba paremini. Ühel teenistusel ütles mu pastor: „Kadeduse teine pool on alati egoism.“ Mu mõte kangestus. Egoism? Tõesti? Kas ei ole mina siin mitte kannataja, kellel ikka pole veel abikaasat ja lapsi ja kõiki neid olulisi asju, mis paljudel juba on? Miks mina? Ja siis see tabas mind – MINA. Jah, ma sain aru, et olin pidevalt eeldanud, et mina väärin kõike. Ma olen ju nii tubli ja tark ja teen koguduses nii palju, teiste kohta ma ei tea, aga mina väärin kindlasti kõike, kohe, nüüd ja praegu! Jah, alles täielik alandumine Jumala ette, Tema ajastuse ja tõeliselt hea plaani usaldamine hakkas vaikselt tooma igatsetud rahu. Ja juba selle teekonna alguses tunnen, et kadedusest vabaneda on imeline, see annab lisaks enda rõõmudele võimaluse ka kõigi teiste üle rõõmustada!

Teiseks, küsisin kaua Jumalalt, miks ma nii halenaljakalt selle kadeduseteemaga pean võitlema. Ja üks vastus tõusis väga olulisena esile: sellepärast, et ma õpiks elama nii, et ma ise kadedust juurde ei toodaks. Tol hetkel ma kuidagi tundsin, kuidas Jumalal on sellest nii kahju, et me üksteisele pidevalt kadedust loovaid peibutisi ette asetame. Tema õnnistused meie eludes ei ole kunagi mõeldud selleks, et me nendega üksteise ees uhkustaks. Jumal manitses mind tookord, et pean hoolikalt vaatama, kuidas ma teistele enda elu õnnistusi esitlen, kuidas ma sotsiaalmeedias kirjutan, kuidas ma enda sõprade juures käitun jne. Ja et pean ka laiemas ringkonnas kadeduse tootmise teemal rääkima. Alles siis hakkasin jälgima ja õppisin märkama, et mõned inimesed tõesti oskavad rõõmu, õnnestumisi ja edulugusid jagada nii, et nad mitte ei tõmba teisi sellega maha, vaid hoopis julgustavad ja aitavad ka teistel uskuda.

Kadedus Piiblis

Tähendamissõna töötegijaist viinamäel (Mt 20: 1–15)

Taustaks: Tekst pärineb ajast, mil päevapalgased töölised kogunesid varahommikul turuplatsile lootusega, et mõni töödejuhataja nad värbab.

„Taevariik on majaisanda sarnane, kes läks varahommikul välja palkama töötegijaid oma viinamäele. Kui ta oli töölistega päevapalga kokku leppinud ühele teenarile, läkitas ta nad oma viinamäele. Ja kui ta läks välja kolmandal tunnil, nägi ta turul teisi jõude seismas ja ta ütles neilegi: „Minge ka teie viinamäele, ja ma annan teile, mis iganes õiglane!” Ja need läksid.

Taas läks ta välja kuuendal ja üheksandal tunnil ning tegi nõndasamuti. Aga kui ta üheteistkümnendal tunnil välja läks, leidis ta teisi seisvat ja ütles neilegi: „Mis te siin kogu päeva jõude seisate?” Nad ütlesid talle: „Meid ei ole keegi palganud.” Ta ütles neile: „Minge ka teie viinamäele!” Aga kui õhtu tuli, ütles viinamäe isand oma valitsejale: „Kutsu töölised ja anna neile palk viimasest kuni esimeseni!” Ja üheteistkümnendal tunnil palgatud tulid ning said igaüks ühe teenari.

Kui siis esimesed tulid, oletasid nad, et nemad saavad rohkem, aga nemadki said igaüks ühe teenari. Aga kui nad selle olid saanud, siis nad nurisesid majaisanda üle: „Need viimased on töötanud ainult ühe tunni, ent sina oled teinud nad võrdseks meiega, kes me oleme kandnud päeva koormat ja lõõska!” Isand aga vastas ühele nendest: „Sõber, ma ei tee sulle ülekohut! Kas sa ei leppinud minuga kokku ühele teenarile? Võta oma palk ja mine oma teed, aga sellele viimasele tahan ma anda nagu sullegi! Kas ma ei tohi enese omaga teha, mida tahan? Või on sinu silm kade, et mina olen hea?”

Aruteluks

- Ükskõik, kas oled seda juba endale varem tunnistanud või mitte, mõtle läbi, kas sinu igapäevaelus on kibedaid emotsioone, pahurat käitumist ja nähvamisi, mis võivad olla põhjustatud kadedusest?
- Millises rolliga seostaksid ennast loetud tähendamissõnas? Kes ja kuidas oleks selles loos võinud teisiti käituda, et konflikti ei tekiks?
- Miks on oluline, et me ennast teistega ei võrdleks? Kui mõnes asjas siiski elu sunnib võrdlema (tulemused, pingeread jms) või kui meid ei valita, siis kuidas sellest üle olla ja tugevamana edasi minna?
- Kui peame tunnistama, et oleme ennast pidanud paremaks ja olnud egoistlikud, siis kuidas see Jumalale allutada?
- Mille järgi aru saada, et inimene vaevleb kadedusega? Kuidas me saame sellist sõpra/tuttavat aidata, ilma et teda hukka mõistaksime?
- Kuidas usaldada Jumala õiglust, kui meil inimestena on raske või vahel ehk võimatugi mõista, mille alusel Jumala õigluse loogika töötab?
- Leia vähemalt kaks ideed, kuidas saaksid ise sotsiaalmeedias kirjutades ja sõpradega suheldes kadeduse asemel lootust ja mõistmist külvata. Jagage ideid üksteisega.

Väljakutse

„Me kummutame targutused ja purustame iga kõrkuse, mis tõstab end jumalatunnituse vastu, ja me võtame vangi Kristuse sõnakuulmisse kõik mõtted ja oleme valmis nuhtlema iga sõnakuulmatust, kuni sõnakuulelikkus on saanud täielikuks.“ **2Kr 10:4**

- Hakka oma kadedaid mõtteid jälitama. Kui mõni tuleb, ütle kohe, et annad selle Jeesuse sõnakuulmisesse vangi. Otsusta mõelda muid mõtteid, vali mõni konkreetne teema või kirjakoht asendusmõtteks. Pane tähele, varsti on Sinu päevades vähem kadedust.

Pettumus

Maali- Liina Remmel

Mäletan hästi, kui minu vanem vend kooli läks. Olin siis viiene ja tundsin suurt kurbust, et pidin koju jääma. Vend sõitis kooli jalgrattaga - mina veel sellisega sõita ei osanud, kuid siiski üritasin vanemaid veenda, et ka mind kooli saadetaks – võin ju kolmerattalisega käia...

Kui siis ka minust lõpuks koolilaps sai, nautisin seda täiel rinnal: mulle meeldis õppida ja sain alati häid hindeid kuni selleni, et lõpetasin oma koolitee arstiteaduskonna cum laude diplomiga.

Sellise kogemuse varal oli minus juurdunud veendumus, et hariduse ja karjääri osas olengi alati edukas. Uskusin, et kuna olin endast maksimumi andnud, siis on ju loogiline, et mulle on avatud parimad koolid ja enesetäiendamise võimalused.

Ülikooli järel algas spetsialiseerumine valitud arstierialale. Ka selles osas oli minu peas pilt parimast juhendajast ja tiptasemel tervisekeskusest. Vahetult enne spetsialiseerumise algust kolisime abikaasaga väiksemasse linna, sest olime tundnud, et Jumal kutsub meid sinna oma kogudust laiendama. Nii oli loogiline, et alustan tööd seal. Esimestest päevadest alates sain aga aru, et minu järgnevad kuus kuud üht olulisemat osa eriala õppimisest ei saa olema kaugeltki mitte sellisel kõrgtasemel nagu olin eeldanud. See oli minu jaoks ääretult suur pettumus. Mis sest, et minu töökoht oli olemasolevatest variantidest meie kodulinnas parim. Mõtlesin, et kui mina olen Jumalat usaldanud ja kuulunud, kolides lausa teise linna, kas siis tõesti ei „võlgne” Tema mulle ka muudes eluvaldkondades parimat?

Olin löödud ja minu motivatsioon oli madal: vedasin end päevadest kuidagi

läbi, olles segaduses ja tajudes suurt ebaõiglust. Küsisin Jumalalt, kas on midagi valet igatsuses saada võimalikult tubliks arstiks - see on ju inimeste heaks?! Loomulikult oli just minu teada see absoluutselt parim plaan ja strateegia, kuidas heaks arstiks peaks saama.

Olin mõned kuud selliste mõtetega „maadelnud“, kui Jumal hakkas mind aina järjepidevamalt kõnetama, et pean õppima usaldama Teda. Olin seda ju teadnud ja tahtnud varemgi, nüüd aga sain aru kui vähe seda tegelikult oskasin. Mulle jõudis kohale, kui üleolevalt olin mõelnud, et mina ise tean alati, mis on parim, kuigi tegelikult vaid Jumalal on täielik teadmine, kuidas meie elu erinevad pusletükid kokku käivad ning vahel tuleb meil olla kannatlik, kui me seda veel ise ei näe. Mõistsin, kuidas minu identiteet ja väärtus oli nii suures osas tuginenud sellele, et olen „tark ja parim“ oma erialal, samal ajal, kui tema igatsus on, et minu identiteet on esmalt olla Tema armastatud tütar, olenemata minu saavutustest.

Nägin, et oma rahulolematuses olin kaotanud võime olla tänulik ja näha kõike suurepäraselt, mida Jumal oli minu elus tegemas. Mõistsin, et Jeesusele sarnast karakterit ja südant saan kasvatada olenemata keskkonnast ja tingimustest ning lõpuks on see tõelise „edu“ olemus.

Õppisin röömustama raskustes, kui minu röömupõhjus on Temas.

Pettumus Piiblis

Iisraeli rahvas kõrbes 2Ms 16:1-3; 4Ms 14:2-11

Taustaks: Iisraeli rahvas oli elanud mitusada aastat Egiptuse orjuses, kuni Jumal nad Moosese ja Aaroni juhtimisel vabastas ja uuele kodumaale viis. Teekond töötatud maale oli aga katsumusterohke ja kestis 40 aastat.

„Nad läksid teele Eelimit ja kogu Iisraeli laste kogudus jõudis Siini kõrbe, mis on Eelimi ja Siinai vahel, teise kuu viieteistkümnendal päeval, pärast Egiptusemaalt lahkumist. Ja kogu Iisraeli laste kogudus nurises kõrbes Moosese ja Aaroni vastu, ja Iisraeli lapsed ütlesid neile: „Oleksime ometi võinud surra Issanda käe läbi Egiptusemaal, kus me istusime lihapottide

juures, kus me sõime leiba kõhud täis! Teie aga olete meid toonud siia kõrbesse, et kogu seda kogudust nälga suretada.”

[...]

Siis terve kogudus tõstis valjusti häält ja rahvas nuttis sel ööl.

Kõik Iisraeli lapsed nurisesid Moosese ja Aaroni vastu ja terve kogudus ütles neile: „Oleksime ometi surnud Egiptusemaal või siin kõrbes! Oleksime ometi surnud!

Miks Issand viib meid sellele maale, kus me langeme mõõga läbi ja meie naised ja lapsed jäävad saagiks? Kas meil ei oleks parem minna tagasi Egiptusesse?”

Ja nad ütlesid üksteisele: „Valigem pealik ja mingem tagasi Egiptusesse!”

Siis Mooses ja Aaron heitsid silmili maha kogu Iisraeli laste kokkutulnud koguduse ees,

Joosua, Nuuni poeg, ja Kaaleb, Jefunne poeg, maakuulajate hulgast aga käristasid oma riided lõhki

ja rääkisid Iisraeli laste kogudusele, öeldes:

„Maa, mille me läbi käisime, et seda uurida, on väga hea maa.

Kui Issandal on meist hea meel, siis ta viib meid sellele maale ja annab selle meile, maa, mis piima ja mett voolab.

Ärge ainult pange vastu Issandale ja ärge kartke maa rahvast, sest nad on meile parajaks palaks: nende kaitsja on nad maha jätnud, aga Issand on meiega! Ärge kartke neid!”

Siis ütles terve kogudus, et nad tuleks kividega surnuks

visata! Aga Issanda auhiilgus ilmutas ennast kogudusetelgis kõigile

Iisraeli lastele. Ja Issand ütles Moosesele: „Kui kaua see rahvas põlgab mind ja kui kaua nad ei usu mind hoolimata kõigist tunnustähedest, mis ma nende keskel olen teinud?”

Puhkus

Merlin Kantus

Olen oma elus näinud, et kui ma ei planeeri ega sisusta oma puhkust teadlikult, võib see ebaõnnestuda ja kurnata isegi rohkem kui töötegemine ise. Hea näide sellest oli minu eelmise suvi. Olin just läinud uude töökohta ning ei saanud suveks võtta päevagi puhkust. Graafiku järgi olin ühe päeva tööl ja kaks vaba. Võib tunduda, et nii on ju suvest ikka enda päralt, aga mul küll sellist tunnet polnud. Üritasime abikaasaga neid minu kahepäevaseid vabu auke igal viisil aktiivselt ära kasutada, et jääks ikka tunne, et puhkame. Sõitsime võimalikult palju Tallinnast välja, käisime rannas, veetsime aega pere ja sõpradega.

Keset suve hakkasin aga sellest planeerimise „rattast“ väsima ja ei jõudnud enam sügist ära oodata, kus - üllatus, üllatus - ei oodanud mitte ainult samasugune töögraafik, vaid lisaks ka ülikool. Ometi tundus see aeg rahulikum. Õppisin sellest suvest, et vahel on oma elu võimalik ka üle planeerida ning isegi kui puhkuseks on tehtud toredad plaanid, tuleb endale hingamisruumi jätta.

Minu töö on selline, et mõnel päeval pole mul üldse vaba aega ja teisel päeval ainult vaba aeg ongi. Päris suur väljakutse on end õigel viisil laadida. Kui ma enda tegevusi läbi ei mõtle, siis võin hakata „üle puhkama“. See võib näiteks välja näha nii, et vabal päeval unustan end vaatama mõnd sarja, aga pärast pole olemine just kõige värskem. Lisaks ei pruugi öösel und tulla, kuna aju on ergas. Ülepuhkamine võib ka siis juhtuda, kui lasen enda motivatsioonil langeda ning planeerin enda tegevuste hulka ainult n-ö puhkamise elemendid ning ei arvesta enam kainet mõistust kasutades seda, et mul on siin maailmas Jumala antud suurem eesmärk peale niisama olemise ja päeva õhtusse veeretamise.

Olen tähele pannud, et puhkust aitab õigesti planeerida enda isiksuse tundmaõppimine. Mina näiteks olen introvertne inimene ja seega vajan kas või natukene aega, kus olla omaette, et täiesti välja puhata.

On huvitav, et Piibel räägib, et Jumal puhkas teadlikult. „Ja Jumal oli lõpetanud seitsmendaks päevaks oma töö, mis ta tegi, ja hingas seitsmendal päeval kõigist oma tegudest, mis ta oli teinud. Ja Jumal õnnistas seitsmendat päeva ja pühitses seda, sest ta oli siis hinganud kõigist oma tegudest, mis Jumal luues oli teinud.” (1Ms 2: 2–3)

Ma usun, et Jumal oma täiuslikkuses puhkust tegelikult ei vajaks, kuid Ta näitas meile eeskujut. Puhkus ei ole laiskade väljamõeldis, vaid universumi Looja enda kingitus meile. Kuigi peame siin maailmas täitma teatud eesmärgi, siis on ta andnud meile ka imelise võimaluse nautida enda aega siin maal. Puhkus ei ole paus Jumala kingitud eesmärgist, vaid on parimal juhul ikkagi osa sellest. Ka puhkust saab Jumal kasutada headeks asjadeks, näiteks Temaga aja veetmiseks, meie isiksuse küpsemaks arendamiseks ning ka heade suhete ehitamiseks. On hea kaasata Jumalat enda puhkuserutiini ning mitte vaadata Piibli lugemist ja palvetamist kui kohustust, vaid kui võimalust end laadida. Usun, et see ongi täiuslik puhkus ning kuigi see võib tunduda väljakutsuv - ja tihti ongi - siis arendades enda elus see harjumuseks, võime peagi kogeda, kuidas aeg Jumalaga on värskendav, täitev ja parim võimalik puhkus.

Puhkus Piiblis

Käsk pidada hingamispäeva (2Ms 20:8–11)

„Pea meeles, et sa pead hingamispäeva pühitsema! Kuus päeva tee tööd ja toimetada kõiki oma talitusi, aga seitsmes päev on Issanda, sinu Jumala hingamispäev. Siis sa ei tohi toimetada ühtegi talitust, ei sa ise ega su poeg ja tütar, ega su sulane ja teenija, ega su veoloom ega võõras, kes su väravais on! Sest kuue päevaga tegi Issand taeva ja maa, mere ja kõik, mis neis on, ja ta hingas seitsmendal päeval: seepärast Issand õnnistas hingamispäeva ja pühitses selle.”

Aruteluks

- Kuidas eelistad sina puhata - üksinda või koos inimestega?
- Kas oled vahel tundnud, et puhkusest ei olnud kasu? Mida teha, et seda tulevikus ei korduks?
- Milline näeks välja sinu unistuste puhkepäev? Leia võimalusi, kuidas see teoks teha.
- Kuivõrd oled sina Jumalat kaasanud enda puhkeaega? Mil viisidel saaksid seda (veel paremini) teha?
- Miks andis Jumal meile käsu pidada hingamispäeva (st puhata regulaarselt)?
- Jeesus õpetas: „Tulge minu juurde kõik, kes olete vaevatud ja koormatud,
- ja mina annan teile hingamise! Võtke enda peale minu ike [ehk teisisõnu: võtke omaks minu õpetus - toim.] õppige minult, sest mina olen tasane ja südameilt alandlik ja te leiate hingamise oma hingedele, sest minu ike on hea ja minu koorem on kerge!” (Mk 11: 28–30) Kuidas seda praktiseerida?

Väljakutse

„Jeesus ütles neile: „Hingamispäev on seatud inimese jaoks, mitte inimene hingamispäeva jaoks; nõnda on Inimese Poeg [ehk Jeesus] ka hingamispäeva isand.” Mk 2: 27–28

- Pea sel nädalal hingamispäeva selle alguses tähenduses - veeda üks päev koos Jumalaga, et puhata, taastuda ja enda sisse vaadata.

